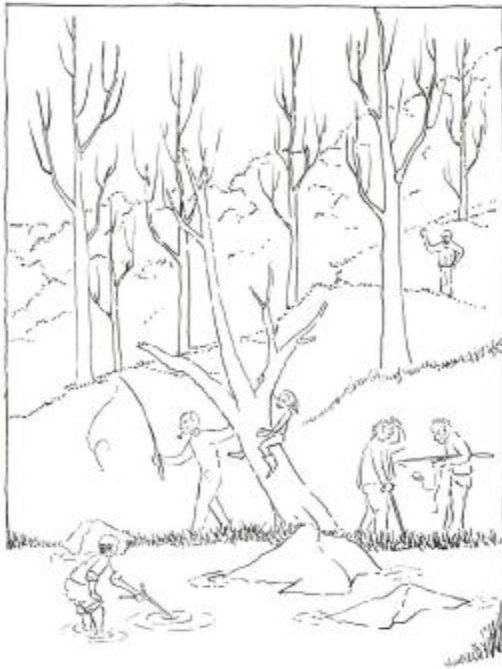

LITERATURA

L'ACORDIÓ DE LES GOLFES

Novel·la per a joves

Text: Narcís Ramió

Il·lustració: Jaume Camps

Capítol 8

La pesca màgica!

El dia acaba de néixer eixerit... Fa només una estona que la Irene s'ha llevat. Espera impacient l'hora que els seus amics –així anomena els cinc homes grans- la vinguin a buscar per anar al riu, al gorg del Cranc. Pescaran tot el dia, es divertiran de veritat saltant pels prats, i en Joanet ha promès que es menjarà tot el que pesqui d'en Barraca. Pobre Joanet si en Barraca arriba a tenir bona sort! No hi faltaran pas ni el seu acordió ni el flabiol d'en Barraca, ni l'alegria de la resta de companys. La jornada esdevindrà completa, pensa la nena.

La Irene té el cistell amb els queviures a punt. Ahir, cap al tard, amb l'àvia ho adobaren tot ben adobat: entrepans de truita, de pernil salat, de pernil dolç, de bull, de botifarra negra. També hi ha afegit, l'àvia, una bossa de llardons de Ca la Margarida, ben bons, ja que són ben curats. En Becaina i en Casina no els tastaran pas, els fa mal el porc, per a ells dos, la Irene hi ha posat grana de capellà, o de músic com en diuen per ací, en el nostre poble...I no hi falta una mica de moscatell de la bóta menuda.

El sol pica l'ullet viu des del cim del Turonal, i els cinc homes, plegats, resten davant la porta de la taverna –encara barrada-, criden amb delicadesa el nom de la nena, com si patissin per desvetllar-la massa sobtadament.

- Irene, Irene!... desperta't!
- Que el sol ja és llevat!
- Afanya't! Que ara és la millor hora per al peix!

Resoluda, la Irene, obre els porticons de la finestra del primer pis amb ànsia.

- Bon dia a tothom! –saluda expressiva la nena.
- Bon dia! –responen a cor els homes.

En Barraca ja demana per l'esmorzar i en Mansilla, discretament, li fa que guardi silenci. En Barraca no entén el per què no ha de dir ni piu: s'arronsa d'espatlles i calla. El curiós grup ja camina engrescat pels tortuosos camins que porten, travessant els prats i les fagedes, fins a la riera.

En Becaina que és un experimentat boscatà coneix molt rebé les plantes.

- Mira Irene, quin llamp d'om tenim aquí davant; aquells són faigs, alts i prims; als teus peus, una moixera de pastor; i allà, quin grèvol que s'enfila roure amunt!
- Ondia! Una mallerenga blava que ha aixecat el vol, fa temps que no en veia cap! – escriidassa en Casina al qual plauen els ocells.

I en aquestes estan quan arriben a la riera, al costat mateix del gorg del Cranc. Enrera han deixat una prada verda, clapejada de margarides, violes boscanes i molt, de trèvol de prat... Però no n'han trobat cap de quatre fulles... I això que, tots plegats de quatre grapes, prou que els han cercat.

- Mala pesca que farem...! –s'exclama en Joanet Cominal.
- Manies de vell barber! Se'n fum en Mansilla.
- Tinguem la festa en pau! –fa la Irene asseient-se a la riba mateixa, mentre es descalça perquè vol tastar la frescor de l'aigua clara.

Quina via n'han fet els companys de la Irene de distribuir-se. En Becaina sota un salze ha encetat una becaina o un son, com és ben lògic; en Barraca, descalç i el pantaló arremangat sota genoll ha començat a cercar crancs sota les pedres, en Casina i en Joanet, amb les canyes a punt, s'han disposat a banyar el cuc, i en Mansilla remugant no sé què del mal de no

sé on, s'ha allunyat en direcció a uns verns llunyans, al voltant dels quals neix una julivertassa que fa miracles, es veu, i guareix en Mansilla quan la pren en infusió.

El temps s'escola de pressa com el vi del porró, que és engolit pels vella sense treva... A l'hora de menjar s'han assegut en rotllana i han fet els honors als bons entrepens que han preparat la Irene i la seva àvia. No cal dir que s'han entusiasmat amb el moscatell que ha durat ben poc! En Joanet i en Casina, precisament en esgotar-lo, han començat a esvaïr el seu mal humor... Vatu! Mira que passar-ne tres hores enganxats a la canya i de pescar, doncs... res! Però allò que se'n diu res de res!

– A veure si les truites, els barbs i les carpes se n'han anat de vacances –els ha dit la Irene prenent-los el pèl- .

Els han rigut per compliment i la nena ha mirat cap a una altra banda fent-se la distreta.

Just quan tothom fa la migdiada ben aposentats sota els verns, uns esgarips, uns sorolls, uns crits i una gresca esvalotada els ha desvetllat tot trencant la pau de l'entorn.

– Què volen aquests, ara? –es pregunten- .

I ja em teniu una colla de forasters, joves i d'aspecte descarat, que amb les canyes preparades s'apropen al gorg. La nena s'enfada de valent quan un d'aquells bordegassos li ha cridat:

– Nena, que has tret els germanets a passejar?

Ha esclatat una gran riallada... En Joanet treu foc pels queixals i la Irene es preocupa perquè no hi hagi marro.

– Mirem qui és el que pesca més, d'acord! –proposa la nena en veu alta- .

Ningú no ha dit res, impel·lits com per un ressort, ha començat la competició. D'una banda els vailets i vailetetes i d'altra en Becaina, en Mansilla, en Joanet i en Casina... Per ara, els peixos no piquen, no! Malgrat tot, els pescadors estan dedicats al seu art, fent ús de tots els seus recursos i de tot el seu poder de concentració. De tant en tant es llancen discretes mirades i de nou, a la feina!

Una hora després el desencant ha envaït els cors de tots els components de la colla de la Irene. No han pescat res; en canvi, els seus contrincants amanits amb crits de joia que eixorden, acaben de pescar una bagra, més aviat petita, la veritat sigui dita...

– No n'hi pas per tant! –pensa la Irene.

– Uf! Què petita! –diu en Becaina.

- És un peix o no? –el desafia el bordegàs que ha obtingut el peixet.
- Si... és clar –afirma poc convençut en Becaina.
- I doncs... –contesta malcarat el bordegàs introduint la bagra al sarró.

De sobte, però... oh! Quina alegria!, en Joanet Cominal ha notat una estrebada a la punta de la seva canya. Quina emoció! Serà una gran truita? Els altres deixen les seves canyes i s'hi apropen. Els seus contrincants observen l'escena intranquils...

Una magnífica xiruca! Més vella que en Matusalem, ha estat la captura del pobre Joanet que ara mateix rebot la peça, l'estri de pescar i, rabiüt, s'asseu sota un vern, braços plegats, davant les burles, sorolloses, dels contrincants i la resignació cristiana de la Irene i els seus amics.

Aleshores, mentre els altres continuen pescant, en Joanet d'una revolada pren l'acordió i enceta una melodia, enèrgica en un principi i que esdevé suau com el pèl d'un gat siamès, després...

I com per art d'encanteri, sobtadament, la canya d'en Bacaina primer, la d'en Casina després, la d'en Mansilla tot seguit i, fins i tot, la de la Irene que té la que ha refusat en Joanet fa una estona, també, s'han balancejat un cop i un altre recullen fil...oh!, sorpresa! Una truita, una altra truita llampant, i una carpa ben grossa i una bagra sorgeixen bellugadisses. Apa, de cap al sarró! En poca estona la colla de la Irene, davant el pànic i astorament dels bordegassos que els miren, s'han cansat d'extreure peixos dels seus amagats caus sota les cristal·lines aigües del gorg.

La Irene i els seus alegres vells companys, recullen els estris, el cistell i els sarrons amb la pesca, i, retornen cap a casa. Els vailets i les vailetetes que feien gresca i els prenién el pèl, ara, ja no en fan gens, muts, observen el curiós grup comandat per aquella nena que davant de tots, desfila per sota els verns al so de la música de l'extraordinari, gairebé màgic, acordió. Just en passar per sota l'ombra gegantina del vell om del gorg, en Joanet, que és el darrer, de la filera de vells, es regira i expressament, pica l'ullet al desconcertat grup de pescadors bocabadats...